

**ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 :
ศึกษาเฉพาะกรณี การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง¹**

วัลลภา อินทร์สุพรรณ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 : ศึกษาเฉพาะกรณี การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคในกรณีการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคในกรณีการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2524) คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ตามบันทึกความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ 1238/2563 และศึกษาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคในกรณีการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องของกฎหมายฝรั่งเศสและกฎหมายเยอรมัน

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า ตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคฯ ได้บัญญัติให้อำนาจและหน้าที่แก่คณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีอำนาจทางปกครอง ในการออกคำสั่งทางปกครองที่มีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพบางประการของประชาชน ซึ่งผู้ที่ได้รับผลกระทบจากคำสั่งทางปกครองมีสิทธิที่จะอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองได้ แต่เกิดประเด็นปัญหาข้อกฎหมายว่า ตามมาตรา 43 และมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ได้บัญญัติเฉพาะเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเท่านั้น โดยกฎหมายไม่ได้บัญญัติเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองให้แก่คณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ แต่อย่างใด ฉะนั้นเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งเป็นกฎหมายกลาง ในกรณีที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคฯ กำหนดขั้นตอนและระยะเวลาอุทธรณ์หรือโต้แย้งคำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาไว้ คู่กรณีก็ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนและระยะเวลาดังกล่าวที่กำหนดไว้ในกฎหมายเฉพาะนั้น ส่วนคำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ที่ไม่มีบทบัญญัติในกฎหมายเฉพาะกำหนดเรื่องขั้นตอนและระยะเวลาการอุทธรณ์หรือโต้แย้งไว้ ผู้รับคำสั่งทางปกครองย่อมต้องถูกบังคับให้ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนและระยะเวลา ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ฉะนั้น คู่กรณีจะไม่มีสิทธินำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครอง แต่ปรากฏว่าบทบัญญัติมาตรา 44 วรรค

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 : ศึกษาเฉพาะกรณี การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. พันซ์ เทพ วิฑิตอนันต์ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จรัสเกียรติ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดีคง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

หนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ยกเว้นเฉพาะคำสั่งที่ออกโดยคณะกรรมการต่างๆ เท่านั้น ที่ไม่อยู่ในบังคับให้ต้องอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครอง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีหนังสือหารือไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับปัญหาการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ซึ่งปรากฏว่าคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) กลับมีความเห็นที่ขัดแย้งกันเอง ไม่มีความชัดเจนในทางปฏิบัติ จึงทำให้มีปัญหาในทางปฏิบัติที่ไม่เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน ทั้งยังมีความเห็นภายในฝ่ายปกครองหลายฝ่ายและความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ที่มีความเห็นแตกต่างกัน ทั้งในประเด็นปัญหาข้อกฎหมายในเรื่องอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ประเด็นการตีความกฎหมายของความเป็นที่สุดของคำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการที่ยังไม่ชัดเจน ประเด็นการบังคับใช้กฎหมายที่มีความซับซ้อนก่อให้เกิดความสับสนของผู้ที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายและความล้าสมัยของกฎหมายที่อาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้รับคำสั่งเท่าที่ควร และแม้จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 แล้วก็ตาม แต่ก็มิได้ทำให้การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ปัญหาเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องยังคงปรากฏขึ้นอย่างต่อเนื่อง และนับวันยิ่งเกิดข้อถกเถียงจากผู้เชี่ยวชาญหลายฝ่ายที่มีมากขึ้นเรื่อย ๆ และไม่มีแนวโน้มที่จะแก้ปัญหาดังกล่าวได้แต่ประการใด ดังนั้น เพื่อเป็นการรับรองคุ้มครองสิทธิของประชาชน ผู้ศึกษาจึงต้องศึกษาในประเด็นปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งที่ออกโดยคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง เพื่อหามาตรการที่เหมาะสมและแนวทางแก้ไข ในประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการออกคำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่ได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ไว้ คำสั่งเป็นที่สุดแล้วหรือไม่

นับเป็นปัญหาโต้เถียงกันภายในของฝ่ายปกครองมาเป็นระยะเวลานาน ซึ่งมีความเห็นแบ่งเป็น 2 ฝ่าย โดยฝ่ายแรก เห็นว่า คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องยังไม่เป็นที่สุดในหน่วยงานทางปกครอง เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคฯ ให้อำนาจคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในการพิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ฝ่ายที่สอง เห็นว่าคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องเป็นที่สุดแล้วในหน่วยงานทางปกครอง จึงเกิดปัญหาในทางปฏิบัติว่าการแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งคำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องจะต้องปฏิบัติอย่างไร ดังนั้น จึงเห็นควรให้คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่ได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งไว้ คำสั่งยังไม่เป็นที่สุดในหน่วยงานทางปกครอง เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 10(4) กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในการพิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง อีกทั้งสามารถนำมาตรา 3 พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ไปใช้บังคับ เพื่อเป็นหลักประกันให้ความเป็น

กรรมแก่ผู้รับคำสั่ง รูปแบบการแจ้งคำสั่งทางปกครอง จึงต้องปฏิบัติตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

2. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของผู้ประกอบธุรกิจ

ปัญหาดังกล่าวปรากฏว่า ผู้ประกอบธุรกิจรายเดียวกันกระทำความผิดทั้งเรื่องการโฆษณาสินค้าเกินความจริงและการแสดงข้อความบนฉลากสินค้าไม่ถูกต้องตามกฎหมายในสินค้าตัวเดียวกัน จนได้รับคำสั่งจากคณะกรรมการเฉพาะเรื่องแต่ละคณะให้ยกเลิกและแก้ไขให้ถูกต้อง เมื่อผู้ประกอบธุรกิจมีความประสงค์ที่จะอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ปรากฏว่าระยะเวลาในการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการแต่ละคณะกลับมีระยะเวลาที่แตกต่างกัน อาจทำให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติในการใช้สิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการฯ และเกิดความสับสนในการดำเนินการของผู้พิจารณาอุทธรณ์ อีกทั้งการใช้ระยะเวลาอุทธรณ์ที่จำต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายกลาง มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 อาจไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค เนื่องจากกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคมีผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจของประเทศ ในการผลิตสินค้าและบริการของผู้ประกอบธุรกิจทุกภาคส่วน และมีผลต่อความปลอดภัย ของชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน และสุขอนามัยของประชาชนทุกคน หากดำเนินการล่าช้าอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงได้ จึงเห็นควรนำระยะเวลาในการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ที่กำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ที่เร็วกว่ามาใช้บังคับกับผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเป็นการระงับและยับยั้งความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นต่อผู้บริโภคได้อย่างรวดเร็ว

3. ปัญหาเกี่ยวกับการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2524) ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

เนื่องจากกฎกระทรวงดังกล่าวอาศัยอำนาจตามมาตรา 8 และมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 กำหนดเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องไว้เป็นการเฉพาะ แต่กฎกระทรวงดังกล่าวได้มีการบังคับใช้มาเป็นระยะเวลานานถึง 40 ปีแล้ว และไม่เคยมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมแต่อย่างใด จึงมีความล้าสมัยและไม่เป็นไปตามสภาพความเป็นจริงของสังคมในปัจจุบัน ทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงเป็นปัญหาการ ใช้บังคับในเรื่องการยื่นอุทธรณ์คำสั่ง เนื่องจากที่กำหนดให้ผู้อุทธรณ์ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ หากเปรียบเทียบในปัจจุบัน การรับเรื่องราวร้องทุกข์ของผู้บริโภคที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้จัดระบบให้มีการยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ทางอิเล็กทรอนิกส์ได้อีกช่องทางหนึ่ง เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกและความรวดเร็วแก่ผู้บริโภคที่ไม่สามารถมายื่นเรื่องราวร้องทุกข์ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ ดังนั้น จึงเห็นควรให้สามารถยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางอิเล็กทรอนิกส์ได้อีกช่องทางหนึ่งเช่นเดียวกับการยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ของผู้บริโภค โดยให้มีการแก้ไขกฎกระทรวงดังกล่าวให้สามารถยื่นอุทธรณ์คำสั่งโดยทางอิเล็กทรอนิกส์ได้ โดยนำ “ระเบียบของที่ประชุม

ใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2562” ในเรื่องการยื่นฟ้องคดีปกครองทางอิเล็กทรอนิกส์มาปรับใช้ตามความเหมาะสมต่อไป

4. ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ตามบันทึกความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ 1238/2563

จากความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ผู้ศึกษาเห็นว่าเห็นว่าเป็นความเห็นที่ไม่เป็นที่ยุติ โดยมีความเห็นที่ขัดแย้งกันเอง ทำให้เกิดความไม่แน่ชัดในทางปฏิบัติภายในหน่วยงานทางปกครอง อีกทั้ง ผู้ศึกษาไม่เห็นด้วยในการที่ต้องนำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาใช้บังคับกับคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ที่มีสถานะและวัตถุประสงค์ทางกฎหมายอย่างเดียวกัน และไม่เห็นด้วยที่ให้ตัดอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและขั้นตอนการอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครอง รวมถึงให้เพิ่มเติมบทบัญญัติให้ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครองใช้สิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองโดยตรงได้ เนื่องจากผู้ศึกษาเห็นว่า การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองเป็นกระบวนการที่คุ้มครองสิทธิของประชาชน เป็นการเปิดโอกาสให้ฝ่ายปกครองสามารถตรวจสอบการใช้อำนาจของตนได้ และถือเป็นการแบ่งเบาภาระในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล จึงเห็นควรให้พิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไขหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องทุกคณะให้เป็นไปในรูปแบบเดียวกันทั้งหมด

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 : ศึกษาเฉพาะกรณี การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

(1) ปัญหาการออกคำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่ได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ไว้ คำสั่งเป็นที่สุดแล้วหรือไม่ ในประเด็นนี้เนื่องจากการออกคำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่ได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ไว้ คำสั่งเป็นที่สุดแล้วหรือไม่นั้น จึงเห็นควรให้คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่ได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งไว้ คำสั่งยังไม่เป็นที่สุดภายในหน่วยงานทางปกครอง

(2) ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของผู้ประกอบธุรกิจ ในประเด็นนี้เนื่องจากการใช้ระยะเวลาอุทธรณ์ที่จำต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายกลาง มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 อาจไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค เนื่องจากกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคมีผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจของประเทศ ในการผลิตสินค้าและบริการของผู้ประกอบธุรกิจทุกภาคส่วน และมีผลต่อความปลอดภัย ของชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน และสุขอนามัย

ของประชาชนทุกคน จึงเห็นควรนำระยะเวลาในการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เป็นระยะเวลาที่เหมาะสมต่อการใช้บังคับกับผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเป็นการระงับและยับยั้งความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นต่อผู้บริโภค โดยแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

(3) ปัญหาเกี่ยวกับการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2524) ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ในประเด็นนี้เนื่องด้วยการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2524) ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 นั้น เนื่องจากที่กำหนดให้ผู้อุทธรณ์ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ หากเปรียบเทียบในปัจจุบัน การรับเรื่องราวร้องทุกข์ของผู้บริโภคที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้จัดระบบให้มีการยื่นเรื่องร้องทุกข์ทางอิเล็กทรอนิกส์ได้อีกช่องทางหนึ่ง เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกและความรวดเร็วแก่ผู้บริโภคที่ไม่สามารถมายื่นเรื่องร้องทุกข์ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ จึงเห็นควรให้สามารถยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางอิเล็กทรอนิกส์ได้อีกช่องทางหนึ่งเช่นเดียวกับการยื่นเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภค โดยให้มีการแก้ไขกฎกระทรวงดังกล่าวให้สามารถยื่นอุทธรณ์คำสั่งโดยทางอิเล็กทรอนิกส์ได้

(4) ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ตามบันทึกความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีที่ 1238/2563 ในประเด็นนี้เนื่องด้วยการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองเป็นกระบวนการที่คุ้มครองสิทธิของประชาชน เป็นการเปิดโอกาสให้ฝ่ายปกครองสามารถตรวจสอบการใช้อำนาจของตนได้ และถือเป็นการแบ่งเบาภาระในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล แต่การนำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาใช้บังคับกับคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอื่นๆ ที่มีสถานะและวัตถุประสงค์ทางกฎหมายอย่างเดียวกัน และในกรณีที่ทำให้ตัดอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและขั้นตอนการอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครอง รวมถึงให้เพิ่มเติมบทบัญญัติให้ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครองใช้สิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองโดยตรงได้นั้น เป็นการเพิ่มกระบวนการและขั้นตอน ทำให้เกิดความล่าช้าในการพิจารณาอุทธรณ์ จึงเห็นควรให้พิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องทุกคณะให้เป็นไปในรูปแบบเดียวกันทั้งหมด

เอกสารอ้างอิง

ขวัญชัย สันตสว่าง, กฎหมายปกครองเปรียบเทียบ, พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2540).

ฉัตรสุมน พฤติภิญโญ, “การคุ้มครองผู้บริโภคด้านสุขภาพ : นโยบาย หลักกฎหมาย และการบังคับใช้”. (กรุงเทพมหานคร: เจริญดีมั่นคงการพิมพ์, 2551).

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์, กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2543).

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์, กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, พิมพ์ครั้งที่ 1, (กรุงเทพฯ : จีรัชการพิมพ์, 2540).

ชาญชัย แสงศักดิ์, คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, พิมพ์ครั้งที่ 12, (กรุงเทพฯ: วิญญูชน).

คาราพร ธีระวัฒน์, “กฎหมายสัญญา : สถานะใหม่ของสัญญาปัจจุบันและปัญหาข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม”, พิมพ์ครั้งที่ 2, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542).

นันทวัฒน์ บรมานันท์, กฎหมายปกครอง (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2553).

บรรเจิด สิงคะเนติ, หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมฝ่ายปกครอง, พิมพ์ครั้งที่ 6, (กรุงเทพฯ: วิญญูชน).